

részesültem, ahol biztos egzisztenciát teremttem magamnak és családot alapítottam, miért kellett visszatérnem, hogy tapogatózva szerencsétlenkedjek ifjúkorom helyszínein. Értelmetlen és fölösleges lépés volt, de már megyek is, nyitom az ajtót, csukom a zárat. Nem tudom, lesz-e valaha bennem elég távolságtartás ahhoz, hogy pénzzé tudjam tenni ezt a panelkockát, ahol elutazásom előtt huszonegynéhány évig éltem, de nem is érdemes ezen rágódnom, hiszen Dudu nénire, aki a havonta átutalt szegényes járadék fejében ellenőrzi, rendszeresen takarítja és karbantartja a lakást, mindig számíthatok.

Mégsem szerettem volna kivárni, hogy összefussak vele, már az a lehetőség sem izgatott, hogy velem esetleg válhatnék egy-két szót a megemelkedett távfűtési díjakról, a panelek rossz hangszigeteléséről vagy a közös képviselő sötét múltjáról. Félttem, egy idő után fölfortyannék Dudu néni elmélyített hangján, és olyan kérdéseket tennék fel, amelyekre már régen tudom a választ, mire szolgálnak azok a bódító szagú krémek a zuhanyfülkében, miért ürítette ki a hálószobát, hogy csak egy matracot hagyjon benne, mit ábrázolnak a falon a képek, miért pénisz-

alakú a lakótelepen minden kilincs, mi volt éjjel az a nagy sürgés-forgás, ajtócsapkodás a lépcsőházban, az a kéjes nyüszítés, zokogás és nyerítés minden oldalról, ami miatt képtelen voltam elaludni.

Álltam a ház előtt, felhívtam a taxitársaságot. Amíg nem jelentkezett a kezelő, a várakoztatón az ismert erotikus film zenéjét kellett hallgatnom. Rossz szokásomhoz híven telefonálás közben fel-le járkáltam volna, de a botom végére cuppogós kotongumi tekeredett, lábam beleakadt az ablakokból kidobált szemeteszsákok göngyölegeibe, és hálát adtam az égnek, hogy nem látom az esetleg rózsaszínre festett bérházakat, a melleket meg genitáliákat formázó műanyag szobrokat, amikkel távozásom óta teliszűfolták a panelek közti tereket ezek a szegény emberek. Nem tudom, lesz-e valaha bennem elég távolságtartás ahhoz, hogy pénzzé tudjam tenni ezt a panelkockát, ahol elutazásom előtt huszonegynéhány évig éltem, de az biztos, határoztam el a repedezett járdán, az biztos, hogy a szegényes járadékot, amit havonta átutalok Dudu néninek a lakás ellenőrzéséért, karbantartásáért és rendszeres takarításáért, ezt a járadékot én a közeljövőben biztosan nem fogom emelni.

MARCZINKA CSABA
Kórházi tárgy

*Lassan bútordarabbá
mrevülök
egy kórházi szegleten
porosodva...
Körülöttem tabletták
és rovarok,
meg néhány befőttesüveg
s morzsamaradékok.*

*Mozgásom is már csupán
gépi ritmika,
magam karbantartó reflex
monotóniája!...
Lassan csak leltári szám
marad énemből,
és tárggyá válok végleg
ott legbelül!*

*(Leghátulra helyeznek
mint sürgősségi
vált, selejtezésre váró
régi gépet...
S elfelejtene legott,
mint rossz emléket!...
Így kopsz ki végleg immár
a létedből.)*